

Abies balsamea

jodła balsamiczna

Drzewo iglaste naturalnie występujące w Kanadzie i pn. wsch. stanach USA. Tworzy lasy na dużych powierzchniach, na wysokości od 0 do 1500 m n.p.m. W 1698 lub wcześniej wprowadzona do Anglii. Po raz pierwszy opisana w 1768. Drzewo małe lub średniej wielkości, 15-20 m wysokości. Korony starych drzew wąskie, strzeliste, stożkowate, z ostrym wierzchołkiem. Igły krótkie, wąskie i płaskie, od góry ciemnozielone i błyszczące, od dołu z dwoma białymi lub szarymi paskami. Zapach igieł przyjemny, balsamiczny. Igły ułożone dwustronnie, płasko, powierzchnia pędu jest widoczna. Pączki pokryte szklistą żywicą. Szyszki małe, 5-10 cm dł, dojrzewają i rozpadają się od września do listopada. Wytrzymała na mrozy, ale wymaga wysokiej wilgotności powietrza i gleby. Nie znosi dużych wahań temperatury. Najczęściej spotykane drzewko bożonarodzeniowe na drugiej półkuli. Przemysłowo wykorzystuje się tam również drewno i żywicę. Do zastosowania w większych ogrodach i parkach, na osłoniętych stanowiskach.

autorzy opisu tekstowego: TOMŻYŃSKI Szkółka Roślin Magdalena Tomżyńska

zasięg geograficzny	Kanada i pn. wsch. stany USA., od 0 do 1500 m n.p.m.
pochodzenie	pierwsza publikacja: 1768 Anglia (sprowadzona przed 1698)
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	stożkowy
docelowa wysokość	od 15 m do 20 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
owoce	szyszki, szyszkojagody

nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	przeziębna ogrodowa
walory	roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe parki w grupach
strefa	6a

autor opisu tabelarycznego: Magdalena Tomżyńska, TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin;

